

Νεανικά Άγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΕΥΧΟΣ 37ο ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007

Προλόγισμα

«- Άλλη χαρά στον κόσμο δεν υπάρχει, φράτε Λεόνε, παρά να κάνεις το θέλημα του Θεού, ξέρεις γιατί;

- Που να ξέρω, αδερφέ Φραγκίσκο, φώτισέ με.

- Γιατί ό,τι θέλει ο Θεός, αυτό και μόνο θέλουμε κι εμείς, μα δεν το ξέρουμε, κι έρχεται ο Θεός και ξυπνάει την ψυχή μας, της φανερώνει τί θέλει και δεν το ξέρει. Αυτό 'ναι το μυστικό, φράτε Λεόνε. Κάνω το θέλημα του Θεού, θα πεί: κάνω το πιο βαθύτατα κρυμμένο θέλημά μου. Μέσα και στον πιο άναξιον άνθρωπο υπάρχει ένας δοῦλος του Θεού που κοιμάται» (Ν. Καζαντζάκη, 'Ο φτωχούλης του Θεού, σελ. 85).

Διαβάζοντας κανείς τις πιο πάνω γραμμές θά 'λεγε πως διαβάζει σελίδες του γεροντικού κι ακούει τα λόγια καποιανού γέροντα σαν αυτούς που περιγράφουν τα συναξάρια της 'Εκκλησίας. Το θέλημα του Θεού άλλωστε και η πραγματοποίησή του στη ζωή μας είναι το πιο σημαντικό γεγονός

στη χριστιανική ζωή. Είναι, λοιπόν, δυνατό να μιλά κάποιος για το θέλημα του Θεού και να κρύβεται κάτι άλλο πίσω απ' αυτό;

Πολλά μπορούν να κρύβονται πίσω από τη γενική έννοια του θελήματος του Θεού.

Όταν π.χ. ταυτίζει κάποιος τον εαυτό του με το Θεό, όπως συμβαίνει στον ινδουισμό και κυρίως στο βουδισμό, ή δεν αναγνωρίζει Θεό άλλο εκτός από τον εαυτό του, όπως στο νισεισμό, τότε «κάνω το θέλημα του Θεού», θα πεί: «κάνω το πιο βαθύτατα κρυμμένο θέλημά μου».

Ο φτωχούλης του Θεού, όπως αυτός περιγράφεται στο βιβλίο του Καζαντζάκη, δεν είναι ο άγιος Φραγκίσκος της 'Ασίζης αλλά ο υπεράνθρωπος (θεός) του νισεισμού, ο φωτισμένος Βούδας του βουδισμού που με τη δύναμη του Θεού (βλ. του εαυτού του) που «κοιμάται μέσα του» ανεβαίνει τα επίπεδα της αυτοθεώσεως.

Η συγκλονιστική σκηνή όπου ο Φραγκίσκος άγκαλιάζει τον λεπρό, ό,τι δηλ.

φοβάται και σιχαίνεται περισσότερο, και τὸν φιλάει στὸ στόμα δὲν εἶναι πράξη χριστιανικῆς ὑπέρβασης και ἀγάπης ἀλλὰ νιτσεικῆς αὐθυπέρβασης και δύναμης.

Τὰ παραδείγματα ποὺ ἐνδεικτικὰ ἀνέφερα, καθὼς και μιὰ σειρά ἀπὸ ἄλλα παρόμοια, μᾶς πείθουν ὅτι ἡ ἀρχέγονη μέθοδος τοῦ διαβόλου νὰ παρουσιάζει τὸ ψέμα ὡς ἀλήθεια και τὸ κακὸ ὡς καλὸ δὲν ἔχει ἀλλάξει ἀλλὰ συνεχίζεται με ἀμείωτη ἔνταση και σὶς μέρες μας. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἀλλάξει εἶναι τὸ «ἀνοσοποιητικὸ» σύστημα, τὰ κριτήρια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ἡ ἔκπτωση «πολλῶν ἐξ ἡμῶν» ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος σὲ ἐκεῖνο τοῦ θρησκευτικοῦ σωματείου δίνει στὸ διάβολο τὴ δυνατότητα νὰ πλανήσει «εἰ δυνατόν και

τοὺς ἐκλεκτοὺς», τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα δηλαδή.

Στὸν τόπο αὐτὸ ὅπου ζοῦμε και προσπαθοῦμε νὰ βιώσουμε τὸ ἐκκλησιαστικὸ γεγονός δεχόμεστε τὴν πρόκληση κινήσεων και τάσεων ποὺ παρουσιάζονται με ἓνα προσωπεῖο ἀγιότητας, συγχέοντας τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση με ἀνθρώπινες ἢ και δαιμονικὲς παραδόσεις, οἱ ὁποῖες ζητοῦν νὰ τὶς ἀποδεχτοῦμε. Τέτοιες κινήσεις εἶναι ἡ «Θετικὴ σκέψη», ἡ μέθοδος Silva ἢ Mind Control, διαλογιστικὲς τεχνικὲς, Φένγκ Σούι κ. ἄ. Τὶς παραπάνω κινήσεις και τάσεις θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐξετάσουμε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παράδοσης.

Παπα - Νικόλας Ἀλεξάκης

Μιὰ μαρτυρία

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ἐπικρατεῖ μεγάλη σύγχυση ἀνάμεσα σὶς ὁμοιότητες και τὶς διαφορὲς ποὺ ἔχει ἡ Ὁρθόδοξη πίστη και ἐμπειρία σὲ σχέση με τὰ εἰσαγόμενα ἀνατολικά θρησκευτο-φιλοσοφικὰ ρεύματα και καταλήγουμε ν' ἀκοῦμε ἀπόψεις περιέργες και νεφελώδεις. Γιά παράδειγμα κάποιοι ταυτίζουν ἢ παρομοιάζουν τὴν νοερά προσευχὴ με τὸ διαλογισμό, ἢ τὴν γιόγκα με τὴν χριστιανικὴ ἄσκηση, ἢ τὴν μαχητικότητα τῶν πολεμικῶν τεχνῶν με τὴν ἀνδρεία και τὴν ἀγωνιστικότητα ὡς ἀγιοπνευματικὸ χάρισμα, ἢ κατ' ἐπέκταση τὴν κτίση με τὸν κτίστη. Ἱστορικὰ ἡ παραπάνω σύγχυση ἐπανεμφανίζεται ἄπειρες φορές ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Πάντα ἡ φαντασία προσπαθεῖ νὰ περάσει ὡς πραγματικότητα τὸ ψέμα ὡς ἀλήθεια, τὸ σκοτάδι ὡς φῶς και τὸ λάθος ὡς σωστό, ἀπλὰ και μόνο γιά νὰ τσιμπήσουν τὰ θύματα και νὰ φᾶνε τὸ δόλωμα μαζί με τὸ δηλητήριο.

Ὅμως, ὅσο και ἂν τὸ κακὸ μεταμορφώνεται ὡς ἀγαθὸ, τὸ ψέμα ὡς ἀλήθεια και ἡ φαντασία ὡς πραγματικότητα, δὲν παύουν νὰ διατηροῦν

τὰ ψεύτικα χαρακτηριστικὰ τους. Ἐπίσης ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ ἀλήθεια παραμένει πάντοτε ἀλήθεια, τὸ φῶς φῶς, τὸ ἀγαθὸ ἀγαθὸ και ἡ πραγματικὴ πραγματικότητα. Μάλιστα ἡ ἀλήθεια σὴ φανέρωσή της ξεπερνάει και καταργεῖ κάθε ἀληθοφάνεια και ἀπομίμηση. Καὶ αὐτὴ ἡ φανέρωση διαπιστώνεται σὴν πράξη ὅπου ὅλα τὰ δοκιμάζει ἢ ἐμπειρία.

Γιά μιὰ τέτοια, λοιπόν, ἐμπειρία μᾶς μιλάει ὁ Nilus Stryker, πρῶν βουδιστῆς και νῦν Χριστιανός Ὁρθόδοξος. Ὁ Nilus ὑπῆρξε βουδιστῆς ἐπὶ δέκα χρόνια στὸν Vajarayana (Θιβητιανό) Βουδισμό και μάλιστα σὲ προχωρημένο στάδιο. Ἐνα βράδυ, λοιπόν, καθὼς ἔκανε διαλογισμό ξαφνικὰ ἔνωσε τὸν ἑαυτό του νὰ τοῦ λέει: «Μοῦ λείπει ὁ Χριστός». Ἀπὸ τότε ἔνωθε ἓνα πόθο και μιὰ νοσταλγία, τὰ ὁποῖα δὲν ἤξερε οὔτε τί εἶναι οὔτε ἀπὸ ποῦ προέρχονται. Ἄν και προσπαθοῦσε δὲν μπορούσε νὰ τὰ ξεχάσει και νὰ τὰ ἀπωθήσει. Κάθε βράδυ σὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἐπὶ μιὰ ἐβδομάδα αἰσθανόταν μιὰ παρουσία σὸ σπίτι του ποὺ τὸν ζυπνοῦσε. Ὁ ἴδιος τὸ ὄνο-

μάζει Παρουσία Νόστου.

Ἐπειδὴ δὲ μπορούσε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ αὐτὴ τὴν αἴσθηση παρουσίας ἀπευθύνθηκε στὸν γκουρού του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα μιᾶς βουδιστικῆς θεότητας καὶ μία προσευχὴ mantra γιὰ νὰ τὰ ἐπικαλεστεῖ ὅταν αἰσθανθεῖ αὐτὴν τὴν ἄγνωστη παρουσία. Πράγματι ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν ζύπνησε ἡ αἴσθηση τῆς Παρουσίας καὶ ἄρχισε νὰ καλεῖ τὴν βουδιστικὴ θεότητα πού τοῦ ὑπέδειξε ὁ γκουρού του καὶ νὰ λέει τὴν προσευχὴ mantra. Πρὸς μεγάλη του ἐκπληξὴ ἄκουσε μία φωνὴ νὰ λέει: «Ἐγὼ δὲν εἶμαι αὐτό». Ταράχθηκε συθέμελα καὶ δὲ μπορούσε νὰ καταλάβει τί γίνεται. Βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του νιώθοντας περισσότερο πόνο καὶ νοσταλγία καὶ καθισμένος στὰ σκαλοπάτια μὲ λυγμούς ρώτησε:

«Ποῖός εἶσαι;» Ὅπως λέει ὁ ἴδιος: «Μόλις ξεστόμισα ἐκεῖνες τὶς λέξεις, συνέβη κάτι τὸ ἀπίστευτο.

Προσπαθῆστε νὰ καταλάβετε, πὼς δὲν διαθέτω καμία αἴσθηση τοῦ πρέποντος σὲ ὅσα περιγράφω. Δὲν κατέχω κἄν τὸν τρόπο νὰ ἐξηγήσω πὼς ἦ γιατί συνέβη αὐτὸ πού συνέβη. Πάντως, μόλις πρόφερα ἐκεῖνες τὶς λέξεις, γέμισα μὲ ἓνα ἀπαλό Φῶς. Ξέρω, εἶναι δύσκολο νὰ κατανοηθεῖ, ἀλλὰ ἐγὼ πράγματι γέμισα ἀπὸ αὐτὸ τὸ Φῶς. Δὲν ἦταν “ὄρατό” μὲ τὴν συνηθισμένη ἔννοια. Ἦταν μία φωτεινότητα πού μὲ γέμιζε. Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω ἐκεῖνο τὸ Φῶς, οὔτε νὰ περιγράψω πὼς ἓνα φῶς μπορεῖ νὰ κουβαλάει μία “γνώση”· πάντως ἐγὼ ἤξερα πὼς ἓνα Φῶς εἶχε διεισδύσει μέσα μου, καὶ μάλιστα μὲ γνώριζε προσωπικά. Ξέρω πὼς αὐτὸ ἀκούγεται ἀπίστευτο, ἀλλὰ συνέβη. Τὸ Φῶς ὄχι ἀπλῶς μὲ γνώριζε ἐμένα, τὸν Nilus, τὸν ἀψίθυμο γερο-παράξενο, πού ὅλα τὰ εἶχε θαλασσώσει, ἀλλὰ μὲ ἀγαποῦσε κιόλας· μὲ

ἀγαποῦσε πραγματικά».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιστατικὸ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει, καὶ ἐνῶ σεβόταν τὸν γκουρού του, πλέον δὲν τὸν ἐμπιστευόταν πλήρως, οὔτε αἰσθανόταν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὸν καταλάβει. Ἔτυχε νὰ ἔχει ἓνα γνωστὸ του πού ἀνῆκε σὲ μία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Καλιφόρνια μὲ τὸν ὁποῖο συχνὰ συζητοῦσε κάποια θέματα καὶ τοῦ ἀνέφερε τὸ συμβάν. Ἐκεῖνος τοῦ πρότεινε νὰ διαβάσει ἓνα βιβλίο βασισμένο στὶς σημειώσεις τοῦ πατρός Σεραφεῖμ Ρόουζ καὶ νὰ ἐπισκεφτεῖ ἓνα Ὁρθόδοξο Ναό. Ὅπως ὁ ἴδιος λέει: «Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, βυθίστηκα στὸ βιβλίο αὐτό. Δὲν ἔχω ἰδέα πότε πήγαινα γιὰ ὕπνο, ἀλλὰ τὸ διάβαζα

μέρες ὀλόκληρες, καὶ μοῦ ἔδωσε μία βάση γιὰ τὸ ξεμπερδεμα τῆς ἐμπειρίας πού βίωνα». Ὁ Nilus εἶχε μεγαλώσει σὲ προτεσταντικό περιβάλλον καὶ εἶχε ἀπορρίψει τὸ Χριστιανισμὸ πρὸ πολλοῦ. Ὅμως ἀναφέρει: «Ἀντιστεκόμουν στὴν ἰδέα τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως, ἡ Ὁρθοδοξία διέθετε μία ἀρχαία παράδοση προσηλώσης, καὶ μία

μέθοδο γιὰ τὴν ἐμβάθυνση καὶ τὴν διαπλάτυνση τῆς προσωπικῆς αἴσθησης τῆς μεταμορφώσεως τοῦ ἑαυτοῦ σὲ σχέση μὲ τὸ Θεῖο».

Ἐπειτὰ ἀπὸ ἐσωτερικὴ πάλη καὶ δισταγμούς βαπτίστηκε Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ἀπορρίπτοντας ὅλες τὶς προηγούμενες βουδιστικὲς θεωρίες του. Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει: «ὁ βουδισμὸς μου δὲν ἄγγιζε οὔτε ἀναγνώριζε τὶς ἐμπειρίες πού μόλις βίωσα, σὲ σχέση μὲ τὸ Θεῖο. Γνώριζα -μὲ τὴν ἴδια βεβαιότητα πού γνώριζα ὁ,τιδήποτε ἄλλο- πὼς ἡ ἐμπειρία πού βίωσα ἦταν πραγματικὴ καὶ ἀληθινὴ. Ὁ δάσκαλός μου ἔλεγε πὼς δὲν ὑπάρχει Θεός, καὶ ἐγὼ βίωσα τὴν Θεῖα Ἀγάπη προσωπικά... Εἶχα παρευρεθεῖ σὲ μακροσκελεῖς τελετές καὶ

στόν Βουδισμό. Περιστασιακά, εἶχα νοιώσει πώς εἶχαν προχωρήσει πιά γρηγορά ἀπό τό ἀναμενόμενο. Ποτέ ὄμως δέν εἶχα βιώσει τόν χρόνο μέ τήν ἔννοια τοῦ “αἰωνίου”. Καί πάλι, ξέρω πόσο δύσκολο εἶναι νά κατανοηθεῖ αὐτό, ὄμως, ἡ παρατεινόμενη διάρκεια τῶν ἀκολουθιῶν καί τῶν Λειτουργιῶν ἔμοιαζε νά καταρρέει, μέσα σέ μία αἰωνιότητα ἄχρονη πού δέν εἶχα ποτέ αἰσθανθεῖ τόσο ἔντονα... Ἡ κάθε λέξη τοῦ ὕμνου ἢ τῆς ἀκολουθίας ἔμοιαζε νά ἀπευθύνεται σέ μένα... Κάθε ἐδάφιο πού ἀναφερόταν στούς χαμένους καί μπερδεμένους καί τλαιπωρημένους ἀπό τίς περιστάσεις τῆς ζωῆς, διαβαζόταν γιά μένα... Εἶχα ἀνακαλυφθεῖ ἀπό τήν Ἀγάπη».

Ἐδῶ ταιριάζουν τά λόγια του Χριστοῦ:

«Πολλοί ἀπό ἀνατολῶν καί δυσμῶν ἤξουσι καί ἀνακλιθήσονται μετά Ἀβραάμ καί Ἰσαάκ καί Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δέ υἱοί τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τό σκότος τό ἐξώτερον», δηλ. πολλοί θά ἔρθουν ἀπό ἀνατολή καί δύση καί θά καθίσουνε μαζί μέ τόν Ἀβραάμ, τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐνῶ οἱ κληρονόμοι τῆς βασιλείας θά πεταχτοῦν ἔξω στό σκοτάδι (Ματθ. 8 ,11-12). Ἐπίσης ταιριάζει ἡ φράση: «Ὅταν οἱ ἄλλοι ἐπέστρεφαν, ἐμεῖς πηγαίναμε».

Σημείωση: Ἡ μαρτυρία τοῦ Nilus ὑπάρχει ὀλόκληρη στήν ἴστοσελίδα: www.oodegr.com

Ἀναστάσιος Παπίδης

Θετική σκέψη - καλός λογισμός

Τά τελευταῖα χρόνια μπῆκε στό λεξιλόγιο τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καί μία καινούρια, ξενόφερτη, ἔννοια, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπό κύκλους πού ἔχουν σχέση μέ τήν ἐπιστήμη τῆς ψυχολογίας καί τείνει νά ξεπεράσει τά ὅρια τῆς καί νά γίνει πλέον τρόπος ζωῆς, ἡ ἔννοια τῆς «θετικῆς σκέψης». Σχετίζεται ἄμεσα μέ τό Jose Silva καί τίς θεωρίες του, πού σάν ἀποτέλεσμα εἶχαν τή δημιουργία τοῦ «Silva Mind Control». Πρόκειται γιά ἀνθίζουσα οικογενειακή ἐπιχείρηση ὅπως ὑποστηρίζει ὁ ἴδιος ὁ Jose Silva, στό βιβλίο πού ἐξέδωσε μέ τόν Φιλίπ Μιελέ «Ἐλεγχος τοῦ νοῦ μέ τή μέθοδο Silva». Ὁ Silva γενικῶς ἀσχολήθηκε πολύ μέ τήν ψυχολογία, τήν παραψυχολογία καί τίς τεχνικές αὐτοὑπνώσης. Ἡ κίνηση διαπνέεται ἀπό ἀπόλυτη αἰσιοδοξία καί ὑπόσχεται τή λύση ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν προβλημάτων.

Σύμφωνα λοιπόν μέ τήν κίνηση αὐτή, «θετική σκέψη» εἶναι νά σκέφτεστε καί νά μιλάτε γιά πράγματα πού θέλετε κι ὄχι γιά πράγματα πού δέ θέλετε. Τό ἀντίθετο εἶναι ἡ «ἀρνητική σκέψη». Ἄν κάποιος ὀραματισθεῖ αὐτό πού ἐπιθυμεῖ τότε ὁ νοῦς δημιουργεῖ αὐτό πού

ἀπεικονίζει. Γιά τήν ἀντικατάσταση τῆς «ἀρνητικῆς σκέψης», ἀπό τή «θετική» καί τήν ἐπικράτηση αὐτῆς, χρησιμοποιοῦνται διάφορες τεχνικές. Οἱ «ἀρνητικῆς σκέψεις» εἶναι τό κακό, ὅποτε πρέπει νά ἀντικατασταθοῦν ἀπό «θετικές». Σάν θεωρία ζεπήδησε ἤδη ἀπό τή δεκαετία τοῦ '60 καί τά τελευταῖα χρόνια ἀποκτάει ὄλο καί περισσότερους ὀπαδούς.

Ὁ ὅρος, βέβαια, μᾶς προβληματίζει ὡς ὀρθόδοξους χριστιανούς, καί μάλιστα ὡς κατ' ἐξοχήν φορεῖς τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης παράδοσης. Τί ἐννοοῦμε ὄμως ὅταν λέμε «θετική σκέψη»; «Θετική σκέψη» εἶναι ἡ διδασκαλία ἐκείνη, σύμφωνα μέ τήν ὁποία, ὁ κάθε ἄνθρωπος ἀντιμετωπίζει τή ζωή του, τίς δραστηριότητές του, τίς σχέσεις του καί γενικά κάθε ἔκφανση τοῦ βίου του, μέ θετικές σκέψεις. Σκεπτόμενος δηλαδή ὅτι, κάθε τι πού τόν προβληματίζει, εἶναι πραγματικά σέ θέση νά τό ἐπιτύχει, παρόλο πού ἴσως αὐτό νά εἶναι ἀκατόρθωτο. Αὐτό ὡς σκοπό ἔχει οὐσιαστικά νά ἀνεβάσει τήν ψυχολογία του, νά τόν κάνει νά αἰσθανθεῖ ὡς κυρίαρχος, ὡς κάτι τό ἐξαιρετικό. Κι ἐδῶ εἶναι τό βασικό πρόβλημα πού

πρέπει να μάς απασχολεί. Ο τρόπος λειτουργίας αυτού του τύπου του ανθρώπου οδηγεί στον ατομισμό, που σημαίνει ότι βάζει πάνω απ' όλα το «εγώ» κι όχι το «εμείς». Κατά συνέπεια επικεντρώνεται ουσιαστικά στο σύμφερον του, «στον έαυτούλη του».

Ο Χριστός και η Όρθοδοξη παράδοση ποτέ δεν πρόταξαν τον ατομισμό στη διδασκαλία τους. Η Έκκλησία είναι μία συνεχής κοινωνία ανθρώπων και Θεού. Ο άγιασμός επιτυγχάνεται διά μέσου της αγαπητικής σχέσης των ανθρώπων, η οποία αναβιβάζεται στο Θεό. Έχουμε δηλαδή συνεχώς μία αμφίδρομη σχέση, μεταξύ των ανθρώπων και κατά συνέπεια και με το Θεό. Έτσι επιτυγχάνεται τελικά η σωτηρία, κάτι που δεν μπορεί να συμβεί, αν λειτουργούμε με γνώμονα τις αρχές της θεωρίας της «θετικής σκέψης», αφού, όπως ήδη αναφέραμε, αυτό που ενδιαφέρει είναι ο έαυτός και το εγώ και η γιγάντωση της αντίληψης ως προς αυτά. Δηλαδή εν τέλει «θετική σκέψη» είναι ο σηματοπισμός μιας ιδέας για μάς, η οποία δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και η οποία μάς αποκόπτει από το κοινωνικό σύνολο, αφού θεωρούμε ότι ξεχωρίζουμε από τους άλλους.

Αυτό που διδάσκει η παράδοσή μας και πολλές φορές «ήθελήμενα» συγχέεται με τη «θετική σκέψη», είναι ο «καλός λογισμός». Παρόλο που φαινομενικά οι δύο έννοιες μοιάζουν, ξεκινούν όμως από διαφορετική αφετηρία και καταλήγουν σε άλλο αποτέλεσμα, όποτε καταλαβαίνουμε ότι είναι έντελως διαφορετικές μεταξύ τους.

Με τον όρο «καλό λογισμό» εννοούμε, σύμφωνα με τη διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας μας, την εσωτερική εκείνη λειτουργία

για του ανθρώπου να βάζει καλό λογισμό (καλή σκέψη) για ό,τιδήποτε του συμβαίνει και για οποιαδήποτε συμπεριφορά αντιμετωπίζει από συνανθρώπους του. Ο «καλός λογισμός» αποκτάται, όπως λέει ένας άγιος γέροντας των χρόνων μας, ο γέρων Παΐσιος, με την απλότητα. Κι αυτό είναι το σπουδαίο, ότι το κίνητρο δεν είναι η περηφάνια και ο εγωισμός, όπως στην περίπτωση της «θετικής σκέψης», αλλά η απλή και η αγαθή σκέψη, η οποία αποδιώκει την κατάκριση που είναι ο βασικός λόγος που μάς απομακρύνει από τους συνανθρώπους μας.

Ο «καλός λογισμός» λοιπόν είναι εκείνος που ουσιαστικά βοηθάει στην επίτευξη της αγαπητικής κοινωνίας ανθρώπων που μάς διδάσκει η Εκκλησία μας και κατά συνέπεια έχει σωτηριολογικό χαρακτήρα. Ο «καλός λογισμός», προσπαθεί να αποβάλει το δόλο από τη συμπεριφορά των ανθρώπων, ότι αυτό που έχει συμβεί, ή συμβαίνει, δεν οφείλεται σε ιδιοτέλεια, όποτε δεν εναντιωνόμαστε στους αδελφούς μας, ούτε περιρίπτουμε στην κατάκριση, που όπως είπαμε οδηγεί στον ατομισμό και την απομόνωση. Βλέπουμε λοιπόν, ότι ο «καλός λογισμός» μπορεί να είναι ο φορέας εκείνος που θα μάς οδηγήσει στην επιτυχία, που δεν είναι άλλη από τη σωτηρία μας, σε αντίθεση με τη «θετική σκέψη» στην οποία το βασικό κίνητρο είναι το «ίδιον» όφελος και η ανόρθωση της ψυχολογίας του ατόμου, με συνέπεια την απομάκρυνση από το συνάνθρωπο και το Θεό.

Ός επισφράγισμα θα λέγαμε ότι, ενώ ο «καλός λογισμός» είναι η βάση της αναπτύξεως της αγαπητικής σχέσης μεταξύ των ανθρώπων και κατά συνέπεια με το Θεό, η «θετική σκέψη» γκρεμίζει αυτό το οικοδόμημα, επειδή

άνορθώνει μὲν τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου, εἰς βᾶρος ὁμως τοῦ συνανθρώπου, ἀφοῦ γιὰ νὰ ἀνορθωθεῖ κάτι πρέπει νὰ ὑποβιβαστεῖ κάτι ἄλλο, μὲ συνέπεια τὴν πορεία πρὸς τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν ἀπώλεια.

Πρέπει λοιπὸν νὰ προσέξουμε, τί καὶ πῶς

μᾶς «σερβίρεται», γιὰ νὰ μὴν πέφτουμε σὲ τέτοιου εἴδους παγίδες ἀποπροσανατολισμοῦ, χρησιμοποιώντας παρεμφερεῖς φαινομενικά, μὰ τόσο διαφορετικές ἔννοιες, μὲ σκοπὸ νὰ βλαφθεῖ ἐν τέλει ἡ ψυχὴ καὶ ἡ σωτηρία μας.

π. Μανώλης Φραγκιαδάκης

«Mind Control» καὶ Ἀσκητικὴ Παράδοση

Εἶναι πιά γνωστὸ σὲ ὅλους, ὅτι ἡ Νέα Ἐποχὴ ἔχει πολλὰ καὶ ὑποὺλα προσωπεία, πού τὰ παρουσιάζει μὲ τρόπο ἐπιστημονικοφανή γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσει καὶ νὰ παρασύρει στὰ πλοκάμια τῆς ὄλο καὶ περισσότερους ἀνυποψίαστους ἀνθρώπους. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι τὸ Mind Control ἢ ὁ ἔλεγχος τοῦ Νοῦ, πού ὑπόσχεται λύση ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν προβλημάτων.

Αὐτὸ πού καλλιεργεῖται μ' αὐτὴ τὴν μέθοδο εἶναι ἡ φαντασία τοῦ νοῦ. Ἡ ἴδια παλιά ἀνατολίτικη τεχνικὴ τῆς αὐτοῦπνωσης. Μόνο πού αὐτὴ ἡ τεχνικὴ ἐνισχύει τὴν ὑποταγὴ καὶ τὴν παθητικότητα. Τὰ ἄτομα πού παίρνουν μέρος στὰ σεμινάρια τοῦ Mind Control, ὑπακούουν συνέχεια σάν ἄβουλα ὄντα, ἢ θέληση τῶν ἀνθρώπων ἔχει παραδοθεῖ στὰ χέρια ἐνός ἔμπειρου δασκάλου, ὁ νοῦς παραδίδεται σ' αὐτόν γιὰ νὰ τὸν μεταχειριστεῖ, ὅπως αὐτὸς θέλει. Εἶναι ὅλη ἡ διαδικασία μιὰ ὁμαδικὴ ὑπνωση ἀπὸ κάποιο εἰδικὸ γιὰ νὰ σπᾶσει τίς ἀντιστάσεις τοῦ νοῦ. Μαζικὰ φαινόμενα ὑπνωτισμοῦ ἔχομε ἄφθονα σήμερα, ἀπὸ πανεπιστήμια, μέχρι στρατῶνες, μέχρι τηλεόραση. Σήμερα γίνεται προσπάθεια νὰ ἀλώσουν τὴν κοινωνία ὅλες αὐτές οἱ τεχνικὲς γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν.

«Εἶναι προσωπικὸ πιστεύω πού πηγάζει ἀπὸ ἐμπειρία, ὅτι κάποιες φορές σὲ κάποια

ἄτομα, συνήθως στοὺς προχωρημένους ἀρχηγούς τῆς ὁμάδας, λειτουργοῦν ὄντως μὴ ἀνθρώπινες δυνάμεις. Εἶναι πνευματικὲς δυνάμεις πού στηρίζουν καὶ κατευθύνουν τὴν ὁργάνωση. Οἱ ἀνθρώποι ἔχουν ἐπαφή μὲ πνευματικὰ ὄντα, δηλ. τοὺς δαίμονες. Τοὺς χρησιμοποιοῦν, εἶναι δηλαδή μάγοι!». Ἡ κίνηση τοῦ Mind Control εἶναι μιὰ ἐπικίνδυνη καὶ

καταστροφικὴ ψυχολατρεία. Δέν κινδυνολογοῦμε. Ἐχομε μαρτυρίες ἀνθρώπων πού ἔχουν ἐμπλακεῖ μ' αὐτές τίς τεχνικὲς καὶ ὅσοι κατορθώνουν νὰ ξεμπλέξουν, προσπαθοῦν νὰ ξαναφτιάξουν τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Αὐτὴ ἡ μέθοδος αὐτοσωτηρίας τοῦ Silva στηρίζεται στὴ φαντασία. Ἡ ὀρθόδοξη ἀσκητικὴ παράδοση ὁμως ἀπορρίπτει τὴ φαντασία ὡς μιὰ ἐπικίνδυνη καὶ ἄχρηστη περιοχὴ γιὰ τὰ πνευματικὰ θέματα, πού χρησιμοποιεῖται κατ' ἐξοχὴν κυρίως ἀπὸ τὸ διάβολο. Οἱ ἀσκητικοὶ Πατέρες ὀνομάζουν τὴ φαντασία, «γέφυρα τῶν δαιμόνων», τὸν δὲ διάβολο «μεγάλο σκηνοθέτη καὶ φαντασιοκόπο».

«Ὅθεν ἐκ τούτων μάθε ἀγαπητέ, ὅτι ἡ ποικιλόμορφος φαντασία καθὼς εἶναι ἐφεύρημα καὶ φαντασία τοῦ διαβόλου ἔτσι εἶναι καὶ ποθητὴ κατὰ πολλὰ εἰς αὐτόν. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Ἁγίους αὐτὴ εἶναι τὸ γεφύρι, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου διαπερῶντες οἱ φονικοὶ δαίμονες

σμίγουν μέ τήν ψυχὴν καί ἔτσι τήν κάμνουν κατοικητήριον αἰσχροῶν καί πονηρῶν καί βλασφημῶν λογισμῶν καί ὄλων τῶν ἀκαθάρτων παθῶν, ψυχικῶν καί σωματικῶν....

Λοιπόν, σύ ἀδελφέ, ἐάν ἀγαπᾷς νά ἐλευθερωθῆς μέ εὐκολίαν ἀπό τὰς πλάνας αὐτάς καί τά πάθη, ἐάν ποθῆς νά φύγης ἀπό τὰς διάφορας παγίδας καί τέχνας τοῦ διαβόλου καί ἐάν ἐπιθυμῆς νά ἐνωθῆς μέ τόν Θεόν καί νά ἐπιτύχῃς τόν θεῖον φωτισμόν καί τήν ἀλήθειαν, πολέμει, ἀλλά μέ ὅλας τὰς δυνάμεις πολέμει, νά ξεγυμνώσῃς τόν νοῦν σου ἀπό τὰ σχήματα καί τὰ χρώματα καί τὰ διαστήματα καί γενικῶς ἀπό κάθε φαντασίαν καί ἐνθύμησιν τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων, καλῶν τε καί κακῶν.

Ἐπειδή ὅλα αὐτά εἶναι ὡσάν μολυσμοί καί λάσπες καί σκοτεινάδες, πού μολύνουσι τήν καθαρότητα καί εὐγένειαν καί λαμπρότητα τοῦ νοός καί παχύνουσι τήν αὐλίαν του. Καί σχεδόν κανένα πάθος ψυχικόν ἢ σωματικόν δέν ἠμπορεῖ νά πλησιάσῃ εἰς τόν νοῦν, παρέξ διά μέσου τῆς φαντασίας ταύτης τῶν αἰσθητῶν. Ἀγωνίζου δέ νά φυλάξῃς αὐτόν τόν νοῦν σου ἀχρωμάτιστον, ἀσχημάτιστον, ἀνείδεον καί καθαρόν, καθῶς τόν ἔκτισεν ὁ Θεός»².

Ἐνῶ λοιπόν ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί ἀποφεύγουμε τίς φαντασίες κατά τή διάρκειαν τῆς

προσευχῆς, ἀντίθετα ὅλες αὐτές οἱ κινήσεις, τήν καλλιεργοῦν, τήν ἀναπτύσσουσι καί τήν θεωροῦν ὄχημα καί τρόπο γιά νά πλησιάσῃ τόν Θεό. Ὁ «ἔλεγχος τοῦ Νοῦ» ὀδηγεῖ τά ἄτομα σέ ὑποταγή καί παθητικότητα.

Ἀντίθετα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀπό ἄτομο γίνεται πρόσωπο ἐλεύθερο καί προσπαθεῖ νά ζεῖ ἀγαπητικά ἐνωμένο μέ τά ἄλλα πρόσωπα κατά τό πρότυπο τῆς Ἁγίας Τριάδας.

Ὁ ἄνθρωπος διψᾷ ἀπό τή φύση του γιά ἀγάπη, συμπιλίωση μέ τό Θεό πού δίνει βαθύτερο νόημα στή ζωή, ἐπιθυμεῖ τήν εἰρήνην πού δέν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνθρώπινων τεχνικῶν, ἀλλά ἐκείνη πού εἶναι

δῶρο Θεοῦ, χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέσα ὅμως στήν πνευματική σύγχυση τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὅλες αὐτές οἱ νεοεποχίτικες ὀργανώσεις (στίς ὁποῖες ἀνήκει καί τό Mind Control) καλλιεργοῦν τή φαντασία στά μυαλά τῶν ἀνυποψίαστων ἀνθρώπων· καί ἔτσι βρίσκει πρόσφορο ἔδαφος ὁ διάβολος, νά τοῦς «παίξει σινεμά», ὅπως ἔλεγε καί ὁ γέροντας Παῖσιος.

Γεώργιος Ζωγραφίνης
(θεολόγος καθηγητής)

1. Δ. Φαρασιώτου: *Οἱ γκουροῦ, ὁ νέος καί ὁ γέροντας Παῖσιος*, σελ. 464.

2. Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου: *Ὁ Ἄσφατος πόλεμος*.

Φένηκ Σοῦι: χίλια «ἄν»... καί Γίν καί Γιάνγκ

Χριστός Ἄνέστη! Τί πιά ὁμορφο ἄκουσμα. Ἡ Ἄνοιξη παραμέρισε. Χριστός Ἄνέστη! Τί πιά ἐλπιδοφόρο! Οἱ ἀπελπισμένοι σήκωσαν τό κεφάλι. Χριστός Ἄνέστη! Τί πιά γλυκό! Οἱ πικραμένοι παρηγορήθηκαν. Χριστός Ἄνέστη! Τί πιά φωτεινό! Ὁ Ἄδης φωτίσθηκε.

Χριστός Ἄνέστη! σέ σᾶς παιδιά πού προβληματίζεστε, σέ σᾶς πού ψάχνεστε, σέ σᾶς πού δέν σκύψατε ἀκόμα τό κεφάλι, σέ σᾶς πού τό σκύψατε, σέ σᾶς πού μπερδευτήκατε, σέ σᾶς πού χαθήκατε, σέ σᾶς πού παρασυρθήκατε... Σέ ὅλους: Χριστός Ἄνέστη.

Κι όμως για κάποιους ο Χριστός δεν 'Ανέστη. "Εστω ἔτσι λίγο· λιγούλακι. Για μία στιγμή. "Οχι από ἄγνοια. "Οχι ἐπειδὴ δὲν ἄκουσαν. Ἀλλά... ἐπειδὴ διάλεξαν νὰ τοὺς πνίγουν καί νὰ πνίγονται στό «Νερό».

Χριστός δὲν Ἀνέστη, ἐπειδὴ διάλεξαν νὰ τοὺς θάβουν καί νὰ θάβονται στή «Γῆ».

Χριστός δὲν Ἀνέστη, ἐπειδὴ διάλεξαν νὰ τοὺς καΐνε καί νὰ καίγονται στή «Φωτιά».

Χριστός δὲν Ἀνέστη, ἐπειδὴ διάλεξαν νὰ τοὺς πλακώνουν καί νὰ πλακώνονται μέ βαριά κι ἀνόητα «Μέταλλα».

Χριστός δὲν Ἀνέστη, ἐπειδὴ διάλεξαν νὰ ζοῦν στή σκλαβιά τῆς ἐκμετάλλευσης καί τῶν προκαθορισμένων δρόμων πού ἀνοίγουν ὑποὺλα καί πονηρά κάποιοι «γελαστοί» καί «αἰσιόδοξοι» ἀπατεῶνες, ἔμποροι τῆς ἐπιτυχίας, τοῦ πλοῦτου καί τῆς εὐτυχίας. Κι ἔρχονται καί σοῦ πουλᾶνε τί; Τό αὐτονόητο, «... σιγουρευτεῖτε ὅτι δὲν σᾶς κόβουν τό κεφάλι (οἱ καθρέπτες τοῦ σπιτιοῦ) ὅταν τοὺς κοιτάξετε»!!! Κι ἔρχονται καί σέ σκλαβώνουν πού; Ἀναμεσα σέ «μαγικά ζῶα» πού σοῦ καθορίζουν πιά τή ζωή σου, τίς πράξεις σου, τόν τρόπο σκέψης σου.

Γιά σένα ὅμως Χριστός Ἀνέστη! Χριστός

'Ανέστη καί δὲν ἔχει σημασία ἂν ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ σου ἀνοίγει πρὸς τό Βορρᾶ ἢ τό Νότο, τὴν Ἀνατολή ἢ τὴ Δύση. Βάλτην ὅπου σέ βολεύει. Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα σου δὲν περιμένει μιὰ τίγρης ἢ ἕνας δράκος, μιὰ χελώνα ἢ ἕνα κόκκινο πουλί. Σέ περιμένει μόνο ὁ Ἀναστημένος Χριστός. Γιατί Χριστός Ἀνέστη!

Δὲν ἔχει σημασία ἂν ἡ καρέκλα τοῦ γραφείου σου ἔχει πλάτη στήν πόρτα, ἂν τὰ εἰκονισματά του εἶναι νοτιοανατολικά, ἂν τό μαξιλαράκι σου εἶναι ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, ἂν τό ἕνα ἢ τό ἄλλο ἂν... ἂν... ἂν... Χίλια δυό «ἂν» ζαλιστικά, δεσμευτικά, ἀγχωτικά. Χίλια «ἂν» γιά τό τίποτα. Χίλια «ἂν» χωρίς οὐσία.

Χίλια «ἂν» ἀκόμα καί μέ ράσα! Χίλια «ἂν» χωρίς Χριστό. Χίλια «ἂν»... χίλια εὐρώ. Χίλια εὐρώ νὰ σέ βγάλουν ἀπ' τὰ «ἐπικίνδυνα ἀδιέξοδα» πού σ' ἔβαλαν καί μπῆκες καί τὰ πίστεψες καί δὲν εἶναι τὰ χίλια εὐρώ. Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε· εἶναι ὁ Χριστός πού ἄρχισε μ' αὐτά καί τ' ἄλλα «νά μὴν Ἀνέστη». Κι ὅμως τὰ πράγματα εἶναι ἀπλά. Τόσο ἀπλά κι ἀληθινά ὅσο ἕνα:

'Αληθῶς Ἀνέστη!

Στέλιος Χατζάκης
(καθηγητῆς φυσικῆς ἀγωγῆς)

